

LIBRIS

We know
books

relațiilor mamă-fiică, în prețul faimei și în pericolul secretelor de mult îngropate, într-un thriller captivant, imposibil de lăsat din mână. Mi-a plăcut enorm!”.

– **Heather Gudenkauf**, autoarea bestsellerului
The Overnight Guest, *New York Times*

J. T. Ellison creează încă o dată un mister delicios, plin de suspans, cu ritmul alert al unui thriller de top. Tocmai când credeai că Ellison nu se poate autodepăși, ea o face, iar *A Very Bad Thing* o dovedește. Personaje convingătoare, un mister întortocheat și o poveste dinamică, am savurat cartea până la ultima pagină!”.

– **Allison Brennan**, autoarea bestsellerului
You'll Never Find Me, *New York Times*

SENZAȚII/THRILLER

J.T. ELLISON

A VERY BAD THING

(UN LUCRU FOARTE RĂU)

Traducere de
Bălan (Tomescu) Florentina

PRESTIGE
București - 2025

Jur să spun adevărul. Tot adevărul. Și nimic altceva, doar adevărul.

Când vei fi auzit totul, îți cer doar un lucru. Te rog, nu mă urî pentru totdeauna!

Te iubesc foarte mult,
Mama

VINERI

CAPITOLUL UNU RILEY

Denver. Ultima seară a turneului de promovare a cărții. Columbia Jones urcă pe scenă, salutând cu o mișcare elegantă a mâinii, pelerina de mătase legănându-i-se în jurul umerilor, așezându-se în falduri, pe măsură ce se apropie de microfon, iar sala se dezlănțuie. Nu multe femei aflate la limita a cincizeci de ani pot scăpa nepedepsite cu acest stil - blugi negri, cămașă albă de poet, pelerină de mătase gri-furtună, colier masiv de aur -, dar pe Columbia par speciale. Couture. Bineînțeles că nu este; deși designerii se înghesuie să o îmbrace, nu este genul de femeie care acceptă ca niște străini să-i ofere sugestii, în legătură cu ce ar trebui să facă. Părul ei negru ca tăciunele este tuns într-un bob accentuat, care cade brusc deasupra claviculelor sculptate, iar ea a reușit să-și facă niște buze roșii și o codiță de tuș la ochi care o plasează perfect în statutul de vedetă de cinema din anii '40. Totul, de una singură.

Este absolut superbă.

Riley Carrington a fost impresionată de această revelație de mai multe ori, în ultimele săptămâni. Mai ales când Columbia joacă rolul vieții sale, Femeia-Scriitor, ca și cum ar fi un fel de supereroină, cu hainele și machiajul, și încrederea pe care o emană prin toți porii și care o face pe Riley să se simtă ca și cum ar avea zece ani.

Discuție interioară. Riley. Ea te-a ales pe tine. Pe tine, mai presus se orice alt scriitor.

Columbia stă cu o sprânceană ridicată, așteptând. Sala se liniștește. Trebuie să o facă; Columbia are o voce joasă și melodioasă care îi determină pe oameni să se aplece în față ca să o audă mai bine. Se agață de fiecare cuvânt. Ea este zeița lor. Vedeta lor rock. Autoarea lor favorită din toate timpurile. Unii au călătorit sute de kilometri ca să o vadă în seara asta. Fiecare seară a turneului a fost la fel. Mulțimi uriașe de fani înrăiți, cititori care iubesc atât de mult opera Columbiei, încât își tatuează frazele ei și creează artă despre personajele ei. Există fancluburi și fancluburi. Columbia Jones stăpânește această lume.

Sunt pe drum de o lună, o bandă itinerantă de petrecăreți și maniac-depresivi, alcoolici și abștinenți. Publiciști, editori, distribuitori, librari, înșoțitori media, familie, prieteni și Riley Carrington. O singură reporteră. Singura reporteră cu care Columbia Jones a fost de acord să vorbească pentru acest turneu. Este reticentă în privința presei, preferă mult mai mult să interacționeze cu cititorii ei. Nu și-a făcut niciun fel de publicitate semnificativă de ani de zile, lăsând-o, în general, pe fiica și publicista ei, Daren, să se ocupe de lucrurile astea pentru ea. Însă *Ivory Lady* va fi transformat într-un lungmetraj cu două dintre cele mai profitabile vedete de la Hollywood în rolurile principale, iar bugetul pentru film face ca *Stăpânul Inelelor* să arate ca o tarabă cu limonadă. Opțiunea a fost vândută înainte de finalizarea cărții, iar filmul va fi lansat în câteva luni. Au făcut primul pas. Și este nevoie de publicitate. Columbia a fost de acord, cu o singură condiție. A cerut să aleagă reporterul.

Intră în scenă Riley Carrington. Știe ce se spune: jurnalistă în ascensiune, înfometată, talentată. O potrivire bună pentru o autoare colosală. Își va face datoria față de circ și le va oferi exact ceea ce au nevoie.

Riley a citit cartea și scenariul. Desigur, a citit toate cărțile Columbiei; a trebuit să o facă pentru caracteristici, dar asta este specială. Este magică. Amplasarea istorică singură - Irlanda antică - este suficient de captivantă, însă personajele... este ca și cum le-ar fi sustras din trecut, le-ar fi dat viață și putere de acțiune și le-ar fi transmis genele unei distribuții și mai strălucite. Scenariul este una dintre cele mai fidele adaptări pe care le-a văzut Riley vreodată. Îi iubește pe actori. Va fi genul de blockbuster pe care îl va ține minte o generație întreagă. Va câștiga toate premiile și va face din Columbia un nume și mai celebru. Ca să nu mai vorbim că îi va aduce o avere.

Columbia Jones trăiește, fără îndoială, o viață fermecată. Câți artiști devin faimoși? Doar o mână de oameni, în cel mai bun caz. Că are personalitatea unei sfinte și tăria unui toreador? Cine ar putea fi constant în felul ăsta, în atenția publicului, să facă fiecare persoană cu care intră în contact, de la ospătari la producători de film și gospodine, să simtă că sunt cele mai speciale persoane din lume?

Da. A fost o lună destul de uimitoare. Sunt cu toții epuizați; a fost istovitor, eveniment după eveniment, uneori, două într-o singură zi, apoi să zboare în următorul oraș, pentru a lua totul de la capăt. În sinea ei, Riley crede despre Columbia că ar putea fi prea bună ca să fie adevărată și așteaptă momentul în care va claca, ca să-i arate că este om: să țipe la cineva, să fie sarcastică, să facă o remarcă

tăioasă, dar nu. Femeia a fost minunată, la o scară herculeană.

Mulțimea izbucnește în hohote acum. Riley a ignorat trâncăneala - Columbia ține același discurs în fiecare seară, iar publicul reacționează mereu cu entuziasm - dar, în funcție de oră, îi încălzește cu gluma cu broasca și cu șoseta.

Riley observă, așa cum face de obicei, stând în spate, alături de mulțimea SRO. Fiica Columbiei, Darian, se apropie de Riley. Darian este aproape o copie perfectă a mamei sale, fără nuanța atrăgătoare. Părul este mai deschis la culoare, un blond închis, în loc de negru corb, iar trăsăturile sunt mai blânde, pielea, mai netedă, încă plină de tinerețe, nu de fond de ten. Machiajul făcut de Columbia este excelent, discret și aproape invizibil, cu excepția cazului în care ești foarte aproape. Darian este versiunea autentică îmbunătățită a mamei sale, adăpostită confortabil în adidași albi și blugi vintage cu un croi larg.

„Este într-o formă excepțională în seara asta.”

„Pe bune”, spune Darian, zâmbind.

O femeie cu fața palidă și părul cu nuanțe de lavandă le trimite pumnale și le face să tacă. Darian îi face semn lui Riley să o urmeze și se îndepărtează împreună.

„Ai crede că după o lună ca asta ar fi epuizată, așa cum suntem toți”, spune Riley. „Dar este mai plină de energie ca oricând.”

„I-am dat un shot triplu de latte.” Darian își acoperă gura și chicotește, iar Riley zâmbește, la rândul ei.

Deși seamănă fizic cu mama ei, Darian este de obicei opusul Columbiei ca temperament. Singura dată când Riley a văzut-o pe Columbia pierzându-și, cât de cât, con-

trolul a fost atunci când Darian - care, să nu ne amăgim, are multă presiune pe umeri, dar totuși - și-a ieșit din fire în fața echipei, după evenimentul de la Houston. A fost o zi aglomerată, cu două discuții, dar pentru că de la depozit cărțile au ajuns cu întârziere, coada de semnături a durat ore întregi, până aproape de miezul nopții, când a explodat.

„E foarte dezamăgitor pentru mine, Darian, draga mea”, a spus Columbia cu accentul ei elegant londonez și buzele strânse. „Cred că ar trebui să te întorci la hotel acum.”

A fost impresionant de disprețuitor.

Asta o înnebunește pe Darian, se gândește Riley, că mama ei nu se implică emoțional, doar o ceartă și se retrage. Ar înnebuni-o pe Riley; este întotdeauna dispusă să se arunce într-o ceartă bună cu propria mamă.

Nu, e ceva mai mult în povestea asta. Riley a descoperit doar puțin, la suprafață. Și este o suprafață care este creată zilnic pentru ea.

„Oare, coboară vreodată cu picioarele pe pământ și aterizează pur și simplu?” întreabă Riley.

A mai întrebat asta înainte, doar pentru a fi întâmpinată cu zâmbete și cu făcut cu ochiul, cu subînțeles, dar în seara asta, Darian nu are chef să facă pe timida. Are cearcăne sub ochi și umerii căzuți. Unghiile îi sunt roase până la carne. Nu-și mai poate ascunde oboseala. Să fii managerul Columbiei Jones este un job cu normă întreagă; să-i organizezi turneul este un efort dublu.

„E ultima noapte a turneului. Este ca Cenușăreasa. La miezul nopții, trăsura se transformă într-un dovleac.” Darian privește prin cameră. „Crede-mă, nu vrei să o vezi.

Du-te acasă, Riley. Ai tot ce-ți trebuie pentru articol. Ea va aproba și vei primi salariul deceniului.”

„Nu fac asta pentru bani”, răspunde Riley automat.

Amândouă știu că e o minciună. Această lingușire este un mecanism bizar de apărare care o bântuie pe Riley de când a acceptat prima dată jobul. Când Columbia Jones însăși o sună pe șefa ta și spune că vrea să-i faci un profil și îți oferă de patru ori salariul normal, iar tu ești îndatorată la fel de mult ca ea?! Mărșăluiești rapid spre marginea prăpastiei, strigând „Da, doamnă. Orice doriți, doamnă!”.

Riley a devenit atât de impasibilă la aceste evenimente, încât i-a luat un moment să-și dea seama că ea, Columbia, a încetat să vorbească și că se uită fix la mulțime. Un bărbat s-a ridicat în picioare, chiar în mijlocul sălii. Sunt cinci mii de locuri în sală, fiecare este ocupat, toți înghesuți unul lângă altul, un grup fericit și binevoitor. Acest bărbat este într-o lojă, în față și în centru. Unul dintre locurile mai scumpe. Riley îi poate vedea ceafa, observă părul creț și închis la culoare și că este înalt. Dar nimic altceva.

Columbia se uită fix la el, cu mâinile strângând microfonul. Bărbatul părăsește loja, dispărând în culisele teatrului, iar Columbia dă din cap ca o căprioară care se scutură de o muscă și reia de unde rămăsese. Acum e cufundată în miezul poveștii: cum a dezvoltat povestea personajului principal, cum și-a folosit propria copilărie de la periferia Londrei – Bromley, mai exact – pentru a o aduce la viață, iar în mod normal, în acest moment, publicul stă cu sufletul la gură, dorindu-și cu disperare ca scriitoarea să le dezvăluie ceva, orice, despre trecutul ei.

Dar ceva s-a schimbat. Vocea ei, de obicei catifelată și sigură, tremură ușor. Riley îi aude tremurul, la fel, și Darian.

Se încruntă, privindu-și mama, ca și cum ar încerca din priviri s-o oblige să-și revină; încă mai e un spectacol de pus în scenă. Publicul simte și el această schimbare. Se foiește pe scaune și se uită la vecinii lor, ca și cum ar întreba: „Ce se întâmplă?”.

„O, nu”, spune Darian, iar atenția lui Riley se întoarce la scenă. Columbia a încetat complet să vorbească și se clatină ușor, cu fața palidă ca Luna.

„O să leșine”, spune Riley, insipid, pentru că nici nu apucă să rostească toate cuvintele și Columbia Jones se prăbușește.

CAPITOLUL DOI
DARIAN

Directorul teatrului are prezența de spirit să tragă cortina, separând-o pe Columbia de public. Un mic grup de oameni o înconjoară pe mama lui Darian, care zace cu fața în jos pe scenă. Nu se mișcă.

O, Doamne, respiră? E moartă? S-a dus?

Darian își reprimă un țipăt și se strecoară, printre oameni, ca să ajungă lângă mama ei.

Organizatoarea, o femeie mică de statură cu un bob gri, gros și legănat, și ochelari roșii, vorbește la telefon. Închide telefonul și întinde o mână către Darian ca să o împiedice să se urce pe scenă.

„Și-a revenit, dar i-am sunat pe oamenii tăi”, spune ea calmă și sigură. „Una dintre gărzile de corp care are pregătire medicală este cu ea.”

„Slavă Domnului! Mulțumesc, Ruby!”

Darian inspiră adânc, tremurând și se îndreaptă spre mama ei, care zace cu fața în mijlocul scenei. Îngenunchează lângă Columbia. Mason Bader, un metru optzeci de mușchi și creier, este de serviciu în seara asta. Este solid, în mai multe feluri. Îi ia pulsul Columbiei, o prezență calmă și constantă, care o face pe Darian să tragă aer adânc în piept și să expire. Dacă Mason e calm, lucrurile trebuie să fie în regulă. Îi prinde mâna liberă Columbiei. E umedă și rece.

„Mama? Mami?”

„Darian”, șoptește Columbia, cu ochii închiși. „Sunt bine, draga mea. Mă simt doar puțin amețită.”

„Putem să o luăm de pe scenă?” spune Darian tăios.

Mason dă din cap. „Echipa medicală ajunge imediat. O ducem la spital.”

„Nu”, spune Columbia, dar slab. „o să fiu bine.”

„Îmi pare rău, doamnă, dar de data asta decizia ne aparține. V-ați lovit la cap când ați căzut, aveți o vânătăie frumoasă, care începe la tâmplă. Trebuie să mergeți la un control.”

În acel moment, sosesc paramedicii, iar Darian este împinsă ușor într-o parte, în timp ce Mason și mama ei răspund la întrebări, în legătură cu ceea ce s-a întâmplat. Se așază și îi măsoară semnele vitale, vorbind cu ea în șoaptă. După câteva momente, îi pun o mască de oxigen și un tensiometru și este urcată pe o targă neagră cu roșu. O scot de pe scenă într-un mod remarcabil de eficient. Darian rămâne în urmă, privind cum părul închis la culoare al mamei sale dispăre în culise.

„Te duc eu la spital, draga mea”, spune Ruby.

„O să fie bine”, adaugă Mason. „Merg cu ea. Ne vedem acolo, da?”

„Da. Mason? Chiar o să fie bine? Poți să-mi spui.”

„Nu-ți face griji. Mama ta e puternică.” Dispare în stânga scenei. Doamne, parcă s-a trezit într-o piesă de teatru.

„Ești gata, draga mea?” întrebă Ruby. Darian dă din cap. „Bine. O să fac doar un anunț rapid și plecăm.”

„Doamnelor și domnilor, vă cerem, sincer, scuze. Columbia este bine, dar se află sub observație.” Oftaturi, mormăieli, strigăte din mulțime. „Știu. Altitudinea ne